

Zal ik de vissen voor je roepen?
De reeën,
of de schuwe dieren van de nacht ?
Of zal ik de *vogels* roepen?
Zoevende zwanen - of de arend
met z'n vleugelkracht.
Ik ken hun namen
en ik ken hun tekens.
Tekens die ze nooit weerstaan.
Want ik houd ze niet gevangen
met mijn zegen laat ik ze steeds gaan.

Zal ooit de witte uil z'n vluchten
om je huis hervatten?
in eensgezinde kringen
de vleermuis en de witte uil?
Terwijl jij droomt en slaapt
en ademt
niet in staat het te bevatten.
En ik van ontroering huil..... . . .

Als het weer opnieuw gebeurt
richt dan ogen als kanonnen
op de hoogzit van de jager
op de messen en de
haken van de slager
en op de man die vissen uit
hun water sleurt

vernietig harpoenen, messen,
netten, hengels, haken
en vertel de visser wat hij deed
en hoe hij het weer goed kan maken

mitrailleur met mededogen
schot voor schot
explodeer in liefde
voor zo'n
onbewuste god

Als telescopen zingen konden
en als ze dan ook eensgezind
hun doelgerichtheid
met elkaar verbonden
dan zongen ze een sterrenkind

De felle zon geselt beton
en hitte trilt het plein
Je kunt er eigenlijk niet zijn
En in de schaduw van een Vaderlandse Held
die ooit met daverend geweld
voor een standbeeld heeft gevochten
ligt loom een hond
die daar
na interessante tochten
een koeler plekje vond

fel wit licht sloeg hete banen
door de diepe kronkelingen
van de stad
zo'n uitzinnige zomer
hadden we nog nooit gehad
of zeker niet - sinds tijden
de schaduwen waren nog nooit zo diep
voor wie er in het zonlicht liep
de pleinen moest je mijden
aan het einde van de zonneloop
terwijl koelte kopschuw
weer uit donkere hoekjes kroop
en de zon door gevels werd gedoofd
dan was de dag weer klaar
dan zat je daar
en streelde het flosse haar
van 't moegespeelde
warme kinderhoofd

Het begon eigenlijk allemaal toen z'n kinderen op school leerden schrijven. Hij zag ze zwoegen met hun tongpuntje uit de mond om die kriebels, die iets betekenden gaaf op het papier te krijgen.

Zes en twintig vreemd gevormde tekens, lijkend op sleutels die toegang gaven tot een geheimzinnige wereld vol kennis en schatten..

In die periode ging hij zelf ook weer anders tegen letters aan kijken.

Tot dusver waren het gewoon ...nou ja... lètters geweest.

Handig, maar meer ook niet.

Nu proefde hij iets van de tover die zijn kinderen er in zagen en hij bekeek ze eens nauwkeuriger, stuk voor stuk.

Hij bewonderde hun uitgebalanceerde vorm en de uitgesproken schoonheid zelfs die sommige letterbeelden hadden.

Nadat hij op die manier het gangbare alfabet had herontdekt richtte hij z'n aandacht op schriftsoorten uit andere en voorbije beschavingen.

Hij verdiepte zich in hiërogliefen, het spijkerschrift, Chinese karakters, hebreuws en runentekens.

Allemaal lijnen en vormen in een regelmatige orde en opbouw, waarvan hij zoveel eeuwen later alleen nog maar kon vermoeden wat ooit hun feitelijke betekenis was geweest.

Ook hier lagen sleutels, oude sleutels....maar het slot was verroest, de poort was verpulverd en de wereld achter die poort meegesleurd in een zee van tijd..

Dát gaf die schrifttekens een glans, een betekenis, een kracht.....méér dan hen misschien in het echt ooit had toebehoord.

Hij was zo met letters bezig dat-ie ze nu overal in zag.

Vooraf nadat hij op een dag in een edelstenenwinkeltje een stuk schriftagaat oppakte en stomverbaasd staarde naar de lettervormige tekens door de-natuur-zelf er op geschreven.

Hij ontdekte soortgelijke tekens op Arabische porseleinschelpen en op schelpen uit de Conus familie.

En toen was het eind zoek.....

Verwonderd keek hij nu onder boomschors naar insectenvraatsporen en hij làs ze !

Verbijsterd luisterde hij naar het morse-gesjirp van krekels en hij begon iets van de boodschap te begrijpen. Hij trachtte houtnerven te ontcijferen en spinnenwebben.

Moeizaam vinger bijwijzend spelde hij ijsbloemen op bevroren vensters, sneeuw kristallen, scheuren in een droge aardkorst, rimpels op het strand en de banen die planeten trekken.

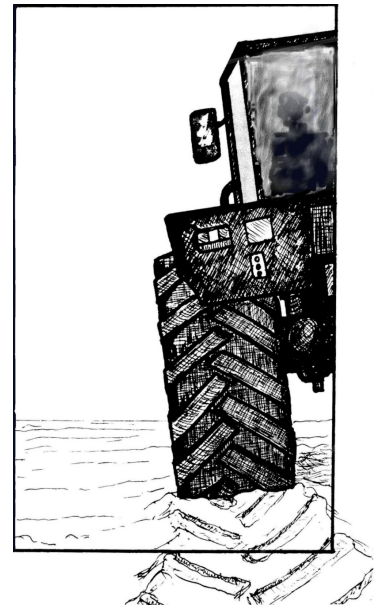
Vol ontzag vormden zijn lippen de Naam die zwaluwen hoog in de lucht schreven.

En zijn extatische lach klaterde tegen de gevels.....

Maar wees niet bang, men heeft hem veilig opgeborgen.

Een trieste kievit
zit op de kluiten van het
versgeploegde veld
Hier had-ie zich
een nest
met jongen
voorgesteld

Getjilp
gesmoord
door
daverend geweld

er lopen herten
door de lege straten van de stad
In tuin en perk
voorzichtig proevend van het groen
waarmee men andere
bedoeling had
een bruin oog vangt
een zilveren schittering
die trekt van Noord naar Zuid
het hert hervat z'n grazen

geen angst
want
geen geluid

Er zitten groeven in het deurposthout
De kruiwagen heeft diepe deuken
Ze zijn elkaar intens vertrouwd
in stoten en in breuken

Het is een wijkplaats voor de regen
een bijna duister kot
Spaden, schoffels, harken, grepen
overwegen hier hun roestig lot

Want de hand die ooit hanteerde
zoekt steeds vaker steun
en de stem die ooit soleerde
bromt steeds weer
dezelfde deun

Het hondenlijf was uitgewoond
De teststrip had het aangetoond
En anders wel het kale vel
dat rib voor rib
gelijk de spanten
van een op de kust gelopen schip
ontluisterend dit dier omsloot

Zoals een junk op zoek naar dope
zo moet je dorst steeds zijn geweest
Zelfs als je dronk dat 't water
uit je bekkie droop
was je onlesbaar – arm beest
En in je magerte kroop het verkillen
Een kou, die zich niet weg liet rillen
De huiver van de dood

En toen je op een avond
je troebele ogen moedeloos
in het vergrijzen stond te staren
ben ik op m'n knieën
hoofd aan hoofd met je gaan staan
Zo zijn we dat tiental jaren
in gedachten nog eens doorgedaan
Wat dat aan feestelijks bood
En dat was gróót

Kleine bruine hond
Ik drink een kopje thee op jou
De laatste slok zoet van
gezonken honing.

Het park
De vogels
Het gras
De lanen
Het paviljoen
De vijver - koel
Het warme licht in banen
en het kinderwagentjes gevoel

Het witte licht,
de hitte,
doorzindert het bestaan
vol zomerzonnewarmte
van het ritzelende graan.

De leeuwerik erboven
orgelt z'n ragfijn lied .
Je zult niet willen geloven
hoe 't graan daarvan
geniet...

Hier stond een boom
Die nam veel zicht
Is om die reden voor
de zaag gezwicht
Maar nu ik vrijuit
voor m'n raam kan staan
blijkt me die kale stronk
verwijtend aan
Ik voel me slecht
en ook nog rot
Ik heb gehandeld als een zot
want ook de vogels zijn gegaan

*Hij davert over de velden
met wapperend haar.
De wind, de wind die komt zich melden.
De wind is daar!
Z'n tameloze hoefslag rommelt door de wolken
die zich verschrikt een vluchtweg kolken.
En met schitterende ogen
en een blas op z'n wangen
probeert de wind die wolken te vangen....*

IJZERENWEGEN

EEN SEIN EEN WISSELSTANDREACTIE
ER KOMT GEEN MENS MEER
AAN TE PAS
KNARSEND IJZER ZET ZICH IN BEWEGING
SNELLER RITME BONKEND
LAS NA LAS
EN LANGS PERSPECTIEVE LIJNEN
STEEDS VERDER
IN DE ZWARTE NACHT
ZIE IK HET RODE LICHT VERDWIJNEN
DE GOEDERENTREIN VAN NUL UUR ACHT

In mijn dromen
schilder je kale bomen wit
van wortelvoet tot takkenrag
zodat er weer licht in zit

's Ochtends trekken we schoenen aan en
vluchten we voor het geweld
Ze bouwen torens voor de Goden
Torens voor de Vorsten en
Torens voor het Geld

En de bomen; *jouw* bomen
Worden één voor één geveld

Ik zoek de rust van grote stenen
Verweerd en in zichzelf gekeerd
Zij hebben stilte in hun genen
Het zwijgen;
dat heb ik van hén geleerd
Terwijl de mossen gaan en komen
al naar gelang het heersende seizoen
ben ik bij de stenen komen wonen
om samen met hen
niets te doen
Heel soms verleidt de volle maan
er één tot spreken
en dat gebeurt dan met een stem als gruis.
Nadat je diep van binnen eerst
iets hoort breken
klinkt: "Zeg jochie, moet jij eigenlijk
nog niet naar huis?"

1

Het is beter niet te weten
wat tegemoet komt op de weg
wat zit verscholen naast de heg
of op de brug te wachten staat

Het verstrakt
aandachtig dier
dat in de geest
de strijd aangaat
terwijl ik
wacht-weet-niet-waarom
herneemt zich
kwispelt
en kijkt op
De ogen zeggen:
Kom

2

Er stonden tekens op de deur en
lopend langs rails hebben we de stad verlaten
voorgoed verlaten
want haar geur rook niet langer
naar een welkom in haar schoot
maar naar een aangezegde dood

We zeiden:
laat ons dit bos met geurvlaggen omringen
en als opmaat tot nog vreemder dingen
brieven hangen aan de bomen
gericht aan wat er woont
maar nooit wordt waargenomen

Nu staan er tekens in de dauw geschreven
Het aandachtig dier en ik
we hebben ze gelezen en vertaald
ze spreken van een herbegonnen leven
in gelukzaligheid verdwaald

3

Deze zomer bewoonden we de bomenkathedraal
besliepen er het mos en leerden
er de taal van vrede

zingen en verstaan
maar boven al
Vergeten

Toen....
dieper uit het bos
liet iets ons duidelijk weten
We moesten verdergaan

Nu zijn we weerszijden van de witte deur gezeten
ik en het aandachtig dier
vereend in een tweevoudig zeker weten
De tijd is nu
De plaats is hier

Maar
wat zal het sein zijn
dat ons desondanks doet schrikken
de ogen sperren
en de lippen likken?

Jij stootte de poorten
van de hemel open
langs
 treden
 van
 licht
kwam je naar beneden
toegelopen

en bracht me dit gedicht...

Jonge messen

Jonge messen waren het
in onbezonnen handen
het kon niet goed gaan
en dat deed het ook

Kom bij me staan
wanneer de stille tocht passeert
met in z'n zog
traag wervelend verdriet

En als we ons dan omdraaien en
ze daar staan
met zo'n blik van en-nu-jij
dan doen we een wedstrijd wie het langst

z'n adem in kan houden

Met gebroken vleugels
zal ik komen
de scherven van m'n eischaal
in de hand
Uit m'n ogen zullen tranen stromen
Eindelijk terug in 't oorsprongland

Breek op de rails
en vierbaanswegen
Verbrand de hectometerpalen
en sloop de laatste brug
Ontdoe dit land
van menselijke sporen
en geef het aan
zichzelf terug
Dan zal de stilte
nestelen in bomen
en dansen in het lange gras
En uit de nevels
zullen wezens komen
zo transparant
als heel dun glas
ze zullen
oude dromen dromen
Het is zoals het eerder was

Wist de wasem van de ruiten.
Een blik dwaalt zoekend
door de straat.
Er is een voetspoor
in de sneeuw daarbuiten
dat niet verder
dan dit venster gaat.

Ben jij het liefste?
Kom je me halen?
Is het m'n liefste die daar staat?

Pappies lieve meisje

Ze leeft op een stil eiland
misschien in een rivier
het mistig licht verwisselt haar
in vis-in mens-in dier

Als kind schreef ze ernstige brieven
die ze vervolgens sloop liet gaan
Onleesbaar en verbleekt
spoelen ze één voor één hier aan

Soms maakt ze in de nacht een vuur
van alles wat het water bracht
en in het loeien van de vlammen
hoort ze weer het woordloos huilen van een kind

De woorden worden in de rook gevangen
en meegegeven aan de wind

Reis naar de Fuji.

Na dagen zwoegen kwam hij aan
bij de rand van de vulkaan.
daar heeft hij toen nog
lang staan staren
vlocht onderwijl z'n lange haren
En uur na uur na uur
doorvoelde hij het
woelende vuur
dat gloeide in de kille mist
totdat hij het heel zeker wist.
Toen legde hij z'n kleren af
en sprong
in dat verzengend graf.

richt alle spiegels
naar de zon
en geef dat licht
je fluisteringen mee
verf dan
de veren van de vogelman
tooi hem met gouden ringen
en laat hem vliegen over zee
tot waar de grote vissen zingen
daar zal een zuil van zonlicht zijn
daar is de wereld zonder pijn
dankzij die fluisteringen

SPOREN

In dit leven zonder jou
over de aarde gezworven
zoekend naar sporen die
overal koud
maar nog nergens gestorven

lees wat er staat
jij was er - ik was er
maar altijd te laat

Statistiek

Ontroerd bedacht:
we zijn
tot op heden overlevers
van een oorlog
nooit gevoerd - hoewel verwacht

geen overwinnaar
geen verliezer

'overlever'
zeg het zacht

Van oude mensen
en hun tuinen die verwilderd zijn
De groei valt niet in toom te houden
met stramme lichamen vol pijn
Zoals hun broze hoofd vol
met herinneringen
zo is de tuin vol
groene groei
waar vogels voluit zingen
Soms is er een schuifelen door dat groen
op zoek naar nog een plekje zon
of overblijfselen van toen
De zomer brengt men in halfduister door
achter een muur die leeft
Het is het vallen van het blad
dat eindelijk het licht teruggeeft

Het lage licht
dat een bezonken luister heeft

VERDWAALD

Er droop daar oud water uit de rotsen
dat nooit eerder daglicht had gezien
uitvloeiend in weelderige plantengroei
Was dit het paradijs misschien?

Ik hoor nog steeds die zang
van nooit gehoorde vogels
M'n leven is niet meer hetzelfde
sedertdien

Er is daar een zwijgend drempeldier
dat mensen doorlaat op vertoon
van littekens in handen
de geur van angst
en schichtig zijn

Voorzichtig likt het
in het voorbijgaan
langs de randen van de pijn

VERTREK

Bij je wagen wacht een vrouw met lichte ogen
ze houdt haar vleugels nog bedekt
Er klinkt geklap vanuit je caviatheater
Je doet nu vast je grote act

Straks zal de stilte weer de tent insluipen
wanneer je -met het applaus nog in je hoofd-
één voor één de lampen dooft
voor dat je de nacht ingaat

waar zij dan met gespreide vleugels staat
omdat ze met jou vertrekt

War lord

Jij in je jas van drakenschubben en
beenkappen van wolvenbont
De rook van je fakkels laat m'n ogen tranen.
Je voetstap teistert deze grond.
Waar ga je nu je sporen plaatsen?
Gemarkeerd door angst
door bloed en pijn.
Waar zal de jammerklacht van vrouwen
je huiveringwekkend welkom zijn?

Als paarden vonken uit hun ijzers slaan
en sterren van hun plaats verspringen
Mannen – vaarwel gekust – de weg opgaan
en dode priesters niet meer zingen
Dan zul je lachen – dan knerpen je scharnieren.
Je lacht jezelf in ademnood.
Je ogen blijven echter staren.
Je ogen zijn al jaren dood.
Waar bleef het licht dat daar uit scheen?
Hoe lijkt deze wereld gezien door steen?

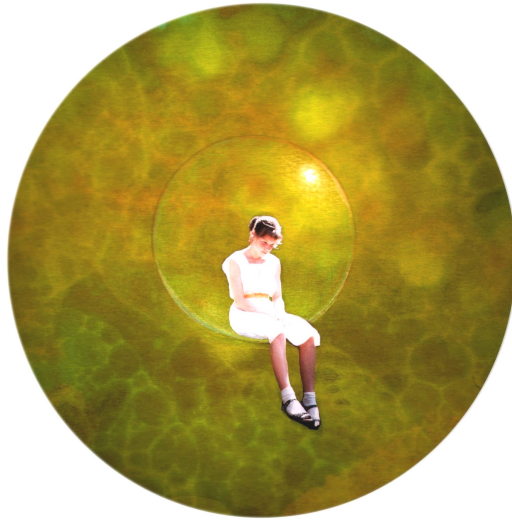
Jij grote zware man
Wat deed je met het ranke lichaam
dat ik je gaf om te verzorgen?
Wat houdt je eigenlijk onder je jas verborgen?
Wat tikt daar.... tel t de tijden af?
Je zou de wereld béter maken. . . .maar
Vervloekt je naam, die valt bij ieder graf.

Wat ga je doen zodra ik weg ben? Graven?
Graven naar het kistje met de kroon?
dat in een heimelijke nacht
terwijl de zomerwind heel zacht
over krekelschilden gleed
verstopt werd
op een plek
die ik slechts weet.

Zal ooit de witte uil z'n vluchten
om je huis hervatten?

in eensgezinde kringen
de vleermuis en de witte uil?
Terwijl jij droomt en slaapt
en ademt
niet in staat het te bevatten.
En ik van ontroering huil.... . . .

Je helm weerschijnt het laatste licht
en in de schaduw weet ik
geen gezicht.

Zij las jaarringen
in het hout
en zag hoe warm het was
hoe nat, hoe koud

En welk jaar het meest
van zon doortrokken
was geweest
Haar nagel telde terug naar toen
Een lange lichte zomer en
de eerste zoen....